

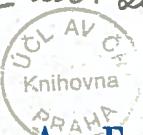

časopis pro současnou poezii

16

2 0 0 1

Autoři Psiho vína 16

B I B L I O G R A F I E

397/2003 ✓

Jaroslav Vlnka
Michal Šanda
Jaroslav Kovanda
Lucia Eggenhofferová
Ivo Krč
Richard Křížek
Miroslav Brück
Jiří Koten
Karla Erbová
Rudolf Mayer-Freiwaldau
Jiří Daehne
Vladislav Hřebíček
Q jádro
Jan Tomandl
Milan Šedivý
Hana Žaludová
Pavla Šuranská
Karel Miler
Michaela Koutná
Robert Candra
Zbigniew Kresowaty
Stanislav Krawczyk
Petr Váradi
Milena Fucimanová
Kateřina Bolechová
Gregor M. Lepka

GLOSY • RECENZE • ZPRÁVY

• ANONCE

Poezie let devadesátých I.:

- Petr Čermáček

Studená severní města

- Radek Fridrich

Milan Hrabal O zemi žulových křížů

Ivo Harák ad Pavel Marek

Apologetové a kacíři

O Věře Rosí od Petra Koubka

a Radka Václavíka

Les Cahiers du Sens

Robert Candra, nar. 1978, student češtiny a angličtiny na Pedagogické fakultě UK v Praze.

Jiří Daehne, nar. 1937 v Holešově, zemřel 1999 v Krnově. Vydal 10 básnických sbírek, mj. *Berný peníz* (MF 1979), *Zelené dějíště* (Ostrava 1990), *Gramofon v okně* (Krnov 1995), *Věstonická písňatka* (Mnichov 1996) a další. Psal též povídky, podílel se na redigování časopisů (Krnovsko).

Rudolf Mayer-Freiwaldau, nar. 1931 v Jeseníku, žije v Německu, malíř a sochař. Vydal 12 básnických sbírek.

Vladislav Hřebíček, nar. 1979, žije ve Strakonicích, studuje Pedagogickou fakultu ZČU v Plzni. Publikoval v regionálním tisku, v Listech a Literárním menu Ason-klubu, v říjnu 2000 byly jeho verše uvedeny v pořadu Čs. rozhlasu Praha Zelené perí. V děčínské soutěži poezie Literární cena Vladimíra Vokolka 2000 se v kategorii do 21 let umístil jako druhý.

Richard Křížek, nar. 1952 v Praze, vystudoval Matematicko-fyzikální fakultu UK v Praze. Vydal sbírky básní *Vpředu bez* (Alfa Omega Praha, 1997), (*Předběžný*) *epitaf* (Pražská imaginace 1993).

Gregor M. Lepka, debutoval v roku 1989 básnickou zbírkou *So, als wäre (Tak, iako keby...)*, následovaly knihy básní *Minimalismen* (*Minimalizm*), *Lať den Mund* (*Nechaj ústa*) a *Sinnlichkeit der Bäume im Herbst* (*Zmyselnost stromov na jesenn*). Je autorem kratších próz, venuje sa publicistike.

Karel Miler, narozen 1940 v Praze, vystudoval Filozofickou fakultu UK. Prozaické, básnické texty a teoretické stati o moderním umění publikoval v časopisech *Výtvarná práce*, *Výtvarné umění*, *Tvář*, *Orientace* a dalších. V Jazzové sekci vydal konceptualistické práce a samizdatovou sbírku *Sféra Y*. Dále vydal básnické sbírky *Alejí slov* (MF 1995), *K věci* (Tvar 1997) a *Konec léta* (Alfa Omega 1999).

Q jádro, nar. 1981, studuje architekturu v Praze. Získal 1. místo v Literární soutěži studentů západoceských středních škol 2000, 3. místo v soutěži Gymnázia Josefa Škvoreckého O cenu Danny Smrkického 2000 a 2. místo v kategorii do 25 let v soutěži Literární Šumava 2000. Publikoval v Listech a Literárním menu Ason-klubu a v Almanachu Klubu mladých autorů v Plzni. V dubnu 2000 vystavoval básně a grafiky v rámci výstavy mladé poezie „Visíme“.

Milan Šedivý, nar. 1977 v Dubí, studuje Pedagogickou fakultu ZČU v Plzni. Básně publikoval v Listech a Literárním menu Ason-klubu, v časopisech Weles, *Psí víno*, Dobrá adresa, v almanáších *Máj* 2000, *Vichřice na sídlišti*, *Tanec na bladině ticha* a v rozsáhlé antologii severočeské umělecké scény 90. let *Od břehů k horám*. Získal řadu ocenění v soutěžích, z nichž k nejvýznamnějším patří 2. místo a zvláštní cena časopisu Host v soutěži Hořovice Václava Hraběte 2000 či 1. místo v kategorii do 25 let v soutěži Literární Šumava 2000.

Pavla Šuranská, narodila se v roce 1982, studuje třetím rokem na pražské konzervatoři Jana Deyla pro zrakově postižené, publikuje časopisecky.

Petr Váradi, narodil se r. 1982 v Děčíně, kde studuje na tamějším gymnáziu. Dosud publikoval v almanachu Vokolkový literární ceny a ve sborníku českých autorů 2000 „*Slova a slůvka*“.

Hana Žaludová, narozena v dubnu 1975 v Hořovicích, nyní žije v Praze. Dosud nepublikovala. S jejími texty se mohli setkat diváci „Obyčejných večerů“ v divadle Rokoko (později v Jazz clubu v Železné).

Psi víno najdete na internetu na adresu www.volny.cz/psi.vino

To víte, že mám pochyby o tom, zda časopis striktně zaměřený na poezii nestává se sterální, jestli totík poezie na jednom místě nezpůsobuje sebekontaminaci, zda-li by nebylo v budoucnu možné hovořit raději o Jihovýchodním vínu, kříženci skvělé Jihovýchodní pošty Zdeňka Mitáčka s mladším podzřím PV. Nicméně 16. číslo je na světě, omlouvám se, jestli překovanováno, že jsem podlehl jistému životnímu jubileu...

Omlouvám se Věře Rosi, že zpožděně reagujeme na sbírku už kdysi zaslhanou; (těch kritik mělo být ještě více, protože Ivo Harák slibil, že mnozí jeho žáci přijmou to o Rosi jako „cvičko“...). Omluvu posílám i těm, které jsme do toboto čtyřekagramového periodika nevybrali, ačkoli poezie přišlo na tři a půl kila. (Vybrali členové redakční rady - Petr Čermáček, Milan Libiger a Jaroslav Kovanda a pokoušeli se zařadit příspěvky naléhavé, i když některé přetištěné, např. ze sborníku Země žulových křížů.)

J. Kovanda

Milí básníci, přikládejte ke svým příspěvkům zpětné adresy, na konci roku bychom chtěli konečně proplácat honoráře.

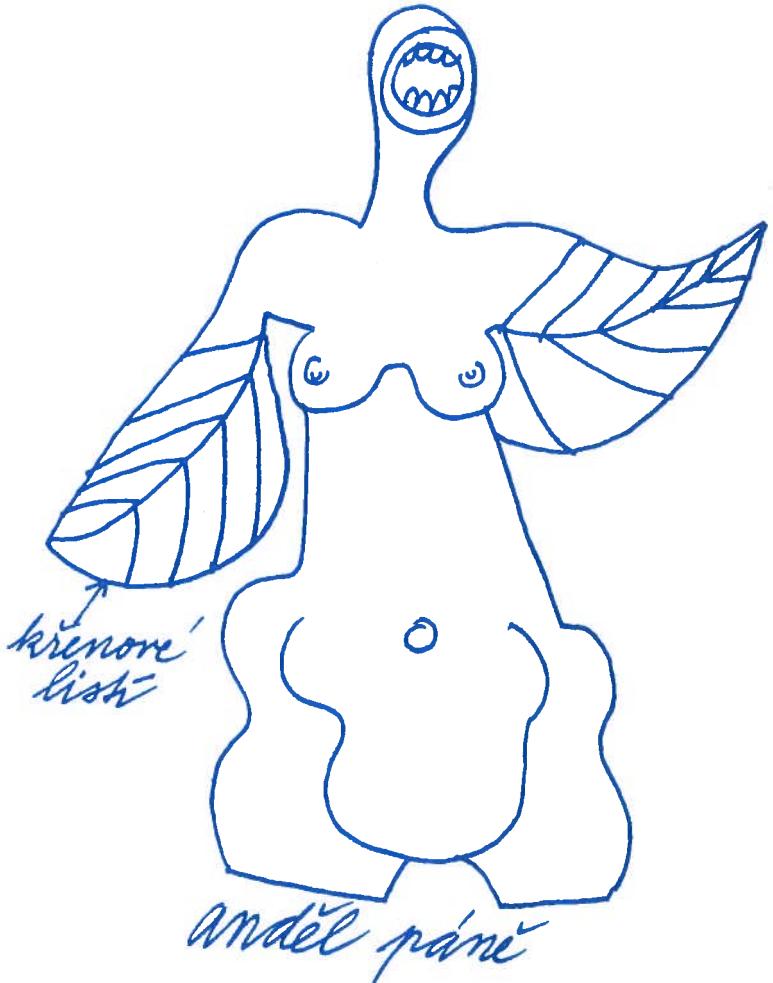
Jaroslav Vlnka

Vráť sa

Vráť sa
a vyžeň z myse
bezobsažné mámenia.
Vráť sa
do asymetrických rýh
zanedbanej tváre
a prived' pokoj,
tak ako sa privádza
na svet
hebké telko dieťaťa.

Vráť sa,
tak ako viesť
opretý do lístia
v dňoch letného slnovratu.

Vráť sa
a čas nám nežne zašepká: neisto,
podozrivo
do ukolísaných viečok: Vráť sa,
skôr než sa dym petrolejky
rozleje po ústach.
Vráť sa,
tak ako sa vracia výdych do čakania.

Veľká noc

Šibací prútik prečarúva
sinky na kraslice.
Rozbíjam čokoládových kalimerov,
ešte ma neomrzeli hračky,
je Veľká noc.
Ulice osireli po ľuďoch, zavesili sa
vlajky s klincami na kopačky.
Diabli, ktorí sa potili v kufri,
stihli ochladnúť,
po podchodoch sa kotia svätí.
Aureoly hádžu na ciel', šašovia.

Šibací prútik prečarúva
sinky na kraslice.
Rozbíjam čokoládových kalimerov.
Dnes ako pred sto rokmi mi mama
kupuje buldozér. Na stoličke
vyhadzujúcej z miesta sa znižuje
miera medzi pokojom a výtržením.

Hus divne šuchorí perím,
podídem bližie a vidím,
že diriguje orchester šarvancov,
ktorí prestali pásť.

Bassetbolovou pálkou vytukávajú
na cencúle – s ohromným citom –
melódiu.
Nikoho nestihlo napadnúť,
že prišla jar.

Šibací prútik prečarúva
sinky na kraslice.
Rozbíjam čokoládových kalimerov,
škrupiny na ich hlavách sa zmenili
na plešiny. Je Veľká noc.
Ešte raz, ale starostlivo,
pokúsim sa nájsť dievča,
ktoré nezabudlo maľovať.
Ešte raz, ale starostlivo,
sa zbalím a pošlem tým,
čo na to čakajú.

Michal Šanda

župan visí v koupelně.

jeho pantofle
jeho hrnek se zlaceným rantlem obroušeným vousama
jeho ručník a Avril H
proti opružinám na poličce nad vanou.
jeho župan
„a kartáček
zelenej si půjč můj“ říká a ukazovákem
mi sjíždí dolů
po břichu.

na prostěradle zpocený mapy
jeho služebních cest.

JK 19. 11. 1995

Zdeněk umřel v 11:15 na pokoji 108

ve čtvrt na dvanáct jsem ve zrychlence do Kladna
zdlábnul dvě housky k bavorský sekáný.
třetí housku okoralou a rozdrolenou v promašteném papíru
mám doted' v kapse bundy.

jist? když před vámi korzuje korzuje chodbou
kočka v bílém minipláště a sítovanejch punčochách
na italskejch šteklích z krokodýl kůže.
„sestro!“

na soupisu pacientů pokoje 108
prázdná kolonka
zastlaná postel.
rekla: „pan Kadlec umřel.“

ze sterilních vykachlíkovanejch cimer a lyzolovýho odéru
mi naskakuje husí kůže.
popad jsem pytel se jménem a datem
+ 4. 5. 1992
usmál se na sestru kočku na jehlovejch podpatcích
a vymáznul.

mezi strýcovými krámy byla i penězenka nadiť korunama
do telefonního automatu a tranzistorák
kterej jsem už rádně zmrskané cestou z nádraží
bouchnul v hospodě u šraněk za pade.

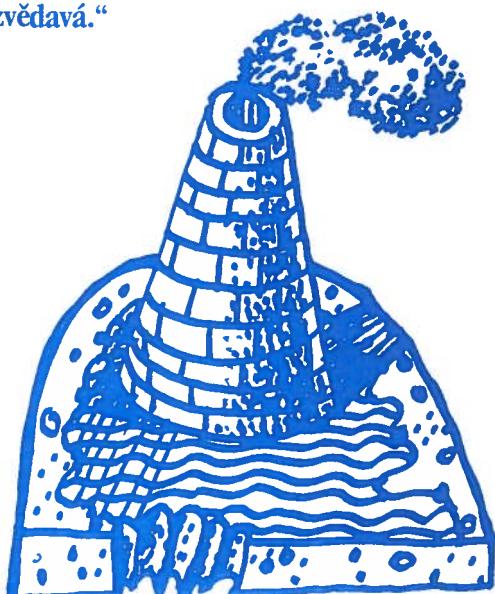
u kameníků tryskal fasády. i odtamtud
ho vyrazili na paragraf.

at je radší doma. beztak byl samý áčko
a co vydělal prolil chrtánem.
to máš píchni nebo řízni.

„tomu ty nemůžeš rozumět.“
nekončící šichta:
na pracák
s ním
k doktorovi
s ním na poštu pro nákup každá záminka vzít fába dobrá.
„jen jsem si odskočila do metra na wecko
už z něj táhnula kořalka. řekni mi:
jak to stüh?“
„já se ti ségra divim.“
„nespím s ním na truc ale nesnesla bych
že hnije zpustlej na ubytovně. jak by moh mužskej jako on
dopadnout.
by mu v průjezdu nunčakem srovnavi vizáž
až by zas nasekal dluhy.“
dlaní uhladila varhánky na ubrus
a talířek s ozobaným punčovým dortem pootočila
aby lžička lícovala s hranou stolu.
„počkám. žádost mám napsanou. jestli se nevrátí do středy
na mou duši že ji pošlu.“

„nenechte se rušit panstvo. já už na vaše kokoty nejsem zvědavá.“

s funěním se vydrápala tmou na rozhrkaný štokrle
a s klením vyměnila prasklou žárovku. podle uniformy ajznbón
močící po mý pravici z rozpaků zahlásil:
„budiž světo.“
a bylo světo. viděl Bub že světo je dobrý
a oddělil světo od tmy. světo nazval Bub dnem
a tmu nazval nocí.
byl večer a bylo jitro den první.
i řekl Bub: bud' klenba uprostřed vod a odděluj vody
od vod. učinil Bub klenbu a oddělil vodu
od vod nad klenbou.
a stalo se tak
a tak spustila ze svý kazatelny na štokrleti ta hajzlbába
a ajznbón si ohromením pokropil špičky bot.

Jaroslav Kovanda

Ještě

Ještě jsme dojídali suchary z UNRRY
hama duje kapre duro
a už Hlas Ameriky v podpaří
a Benešova muška za sklem
už tatínka vidím jak syčí
na chodníku Ucho: komusi
že komunisti a cirkus Kludský
ještě jsme dojídali suchar z UNRRY
hama duje kapre duro
pyré z rebarbory
cvibach z pusty
když tatínka vidím
jak se zpovídá té Bzonkové u ucha
svými uzounkými ústy

* * *

Noc která si lehá
na kozí hřbet vesnice
noc ta veliká modrá mísa
plněná nudným aspikem
Ach zamilovaní piloti
tou nocí bloudí
jako v kalhotách
a shazují na zem slzy
veliké rozkvetlé bezý
jsem kdysi dlouho psal...
Ach co báseň – to modřina
z klihu sejmutá

* * *

Vzpomínka na cukrový papír...
na sladkou roletu
v ústech
za nří kdosi nám táhne
do tmý ten úsměv?...

Srpen

I odmítnem-li
konec srpna
kruhy od nivey
na hladině Párbku
nás stejně usvědčí!

A navíc: vlaky
– v rovinách závlačky –
jako by vezly jen písek
do hodin přesátý...
A navíc!

Snad

Prázdninové okno zalité *dekem*
a v králičích kožkách u postele
zrní a prach
Ležíme s bráhou v peřinách
a v *Lékařském rádci* prohlížíme
sloní nohy kýlní pásy
měkké přijíčnaté vředy
a zubní kaz
Když listujeme v té – podobné cvičce –
na namydlených stožárech
vlajky vztýčujeme bystře
ondulujem strach?
Jednou budem medu údem
jak
česnek slovo žláz?

Před sněhem

Vánoce v krku... nebe modré
jak montérky... dvorek: po krustě
kloužem po krví... štětiny klíčit
v tom zrcadle vidím... bratrance ohnutého
před roštem... skořápky doutnající... ulity
kouře... zabijačkovou polívku podlívat mrskat
šlauchem... nezkysnem... vymřem... *jebáseň*...
předčasně mezi slovy cvičit... na dvorku
vyzděném mrazem... před stěnou z okorků

Zima

Martinu Stöbroví

Zima bude hořká...

Metaforou dovnitř vypnutá je
králičí kožka...

Sklepy z mlhy vyhrávají...
S dusítkem...

My kukuřici lámem vazý
a vzpomínáme v šustí
s jakým zájezdem...

Hle červená tinktura v hrdle tmý:
výložky (toho
jenž ani nepřišel
a už odchází...)

Lucia Eggenhofferová

Vianoce

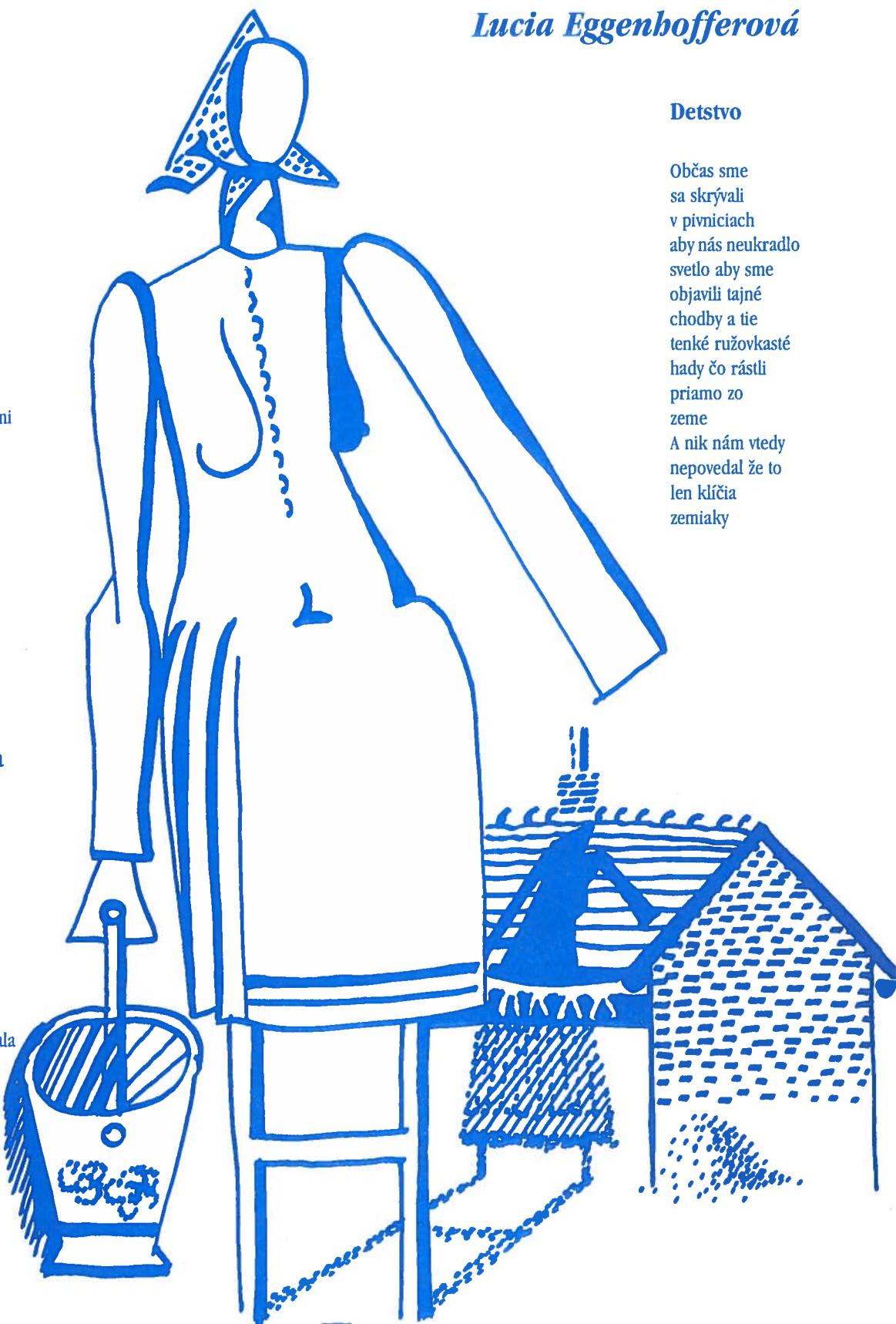
Dotýkajú sa
koreňami stromy
Psy pišu odkazy
žltou ceruzkou
Snáď je ešte
čas vrátiť sa
domov ako
do ženy
Opustení chránia
si teplé pohlavia
Pod bosými nohami
im umiera sneh
A kapra na stole
štaklia ocelou
ako by sa chceli
troch želaní
dozerať
Snáď je ešte
čas vziať noci
netopierie krídla
Seba nezapriet'

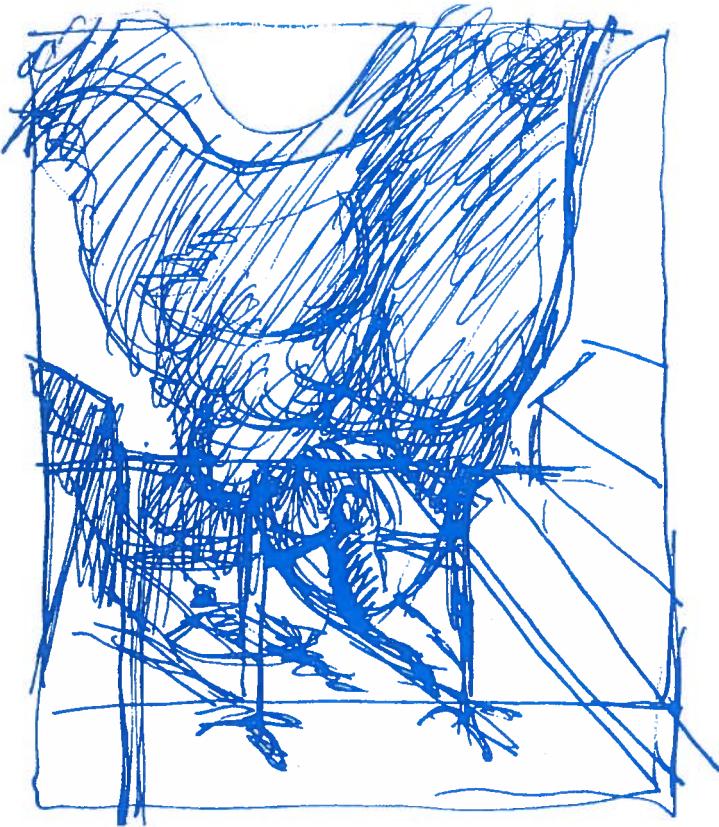
Volajte ju Eva

Videla som zimu
utekať nahú
z mesta
Dlaňou si kryla
pohlavie
bláznivá
Ked' sa zima takto
hanbí ozelenie
Vyšla som von
a z dvora pozbierať
hrnce a čierne
kamene
Všetky tie
vzlečené
veci

Detstvo

Občas sme
sa skrývali
v pivničach
aby nás neukradlo
svetlo aby sme
objavili tajné
chodby a tie
tenké ružovkasté
hady čo rástli
priamo zo
zeme
A nik nám vtedy
nepovedal že to
len klíčia
zemiaky

Ivo Krč

Trvání v čase

(Durée)

*Připoután k ptáku ze skla nutnou ctností,
vzdálený mrakům - zády v skutečnosti,*

*s otlaky durée, které vnímá z času
současné s pyré, přikládaným k masu,*

*sousto po soustu, do úst VLÁDCE SLOVY
- jev, jenž by Proustu nebyl vzpomínkový ...*

*A přesto žije, nepoddávaje se
snům nostalgie, která kdekým třese.*

*Jak by z dvojknotu reálna, co žijí,
měl život v potu cíl jen v amnézii.*

*Jako by motto: jak teď kousáváme,
nebylo sousto dávno kódované*

*v matrici slova, z níž číst trpělivost,
sved on vždy znova jako velká bytost*

Rány vládce slova

Žít z vět, které snová, i z tvé, která padla,
umí VLÁDCE SLOVA, muž u umyvadla.

*Vzepřen u záštěny, tři kroky od dveří,
silně prolezzený /zvadly dlaně-vzpěry/,*

*i přes molitany, bladící spoušť roků
tak jemně, že rány vyklouzly zpod boků,*

*až do míst, kde trůní, neviděné zády,
omámené vůní - oděrem, jenž svádí;*

*zerotizovány mužností: třes v nobou -
že jím nejsou brány s chladem, ani touhou,*

*v trapné roli ženy, jejiž milovaný
není zaledněný do ní, jak do panny,*

*jež chce marně drábu oči VLÁDCE SLOVY
stočit k svému vztahu, jenž je opravdový*

Poznámka:

Naprosto nehybný člověk, bývalý podplukovník naší armády, který přednášel jazyky na vojenské akademii, leží v protějším rohu pětilůžkového nemocničního pokoje. Roztroušená skleroza je v tak pokročilém stadiu, že už šest let není schopen nejmenšího pohybu. Leží v žabí poloze, po TUR - trans uretální resekci - odtéká samovolně a vyměšuje pomocí cizího „prstokladu“. Je veselý, vše je „primissima“, snáší občasné špatné nálady personálu, sleduje tenis, kopanou, hudbu, brouká si pátonu symfonii, říká si v žertu *agnus dei* a do hovoru míchá němčinu, francouzštinu a latinu. Tak si vysvětluje i narážky na Bhagavadgítu, Danteho, Heinricha žíněnou hrobku, Prousta, Wilda, Bergsona. Já tam vysvětlují pouze mé chápání „blahoslavených, chudých duchem“. Právě tak málo seví, že „UCHO JEHLÝ“ byla jeruzalémská ulička. Bez těchto vysvětlivek jsou tyto znělky jen pro někoho. (I.K.)

Richard Křížek

Je překvapivé

Je překvapivé,
kolik má kalendář
svátečních dní.
Žel, dějiny jsou
pro mne
Santiágovičky u Madridu.
Ale i tak se mi zdá,
že dějiny se dějí
hlavně v nocích.
A ty samé,
či jiné dějiny
zas další noci nastolují.

Budu?

Budu chtít do nebe,
když miluji tří Země
na klenbě chodidel?

Budu chtít do nebe
když se dám opájet
mimorajskou hypoglykémií
nevědomosti?

Budu tam sakra chtít,
když asi jen tady mohu doufat,
že to nejlepší
teprve přijde?

Jinovatkový les

(Mirce Němcové)

Odt jsem se v krásném
prosincovém ojinovatkovatélém
lese.
Flašinet vesmírné,
i našimi srdci roztáčené
harmonie
mi tam ihned přehrál
nejen pípání sýkorek,
ale nad hlavu i březí
olověné nebe.

Březost krajiny patřící tichu
je cítit z každého nadechnutí
ta březost není březí proniczanic.
Společenství zemdlených dýchá
(jediným) pulsem - naděje,
že teď už má opravdu přijít
ve veliké slávě
Ježíš, Syn Boží,
Ten, Jenž se i tu, v jinovatkovém lese
uvolil soudit živé a zkrehlé
a Jehož červeň malin
v letním stínu téhož lesa
nebude mít konce...

Být věcí

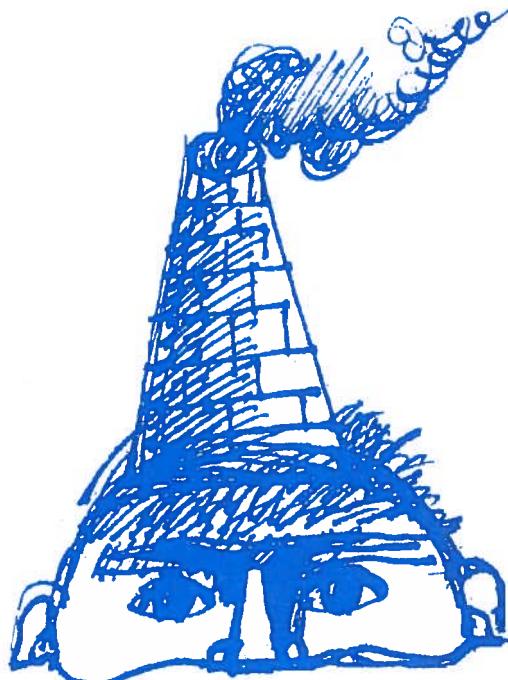
Věci možná trčí v tao,
Možná se chvějou v zen...
Ale jistě spinkaj u Boha,
Ale jistě spinkaj u Boha -
Pane, všechny si nás vem!!!

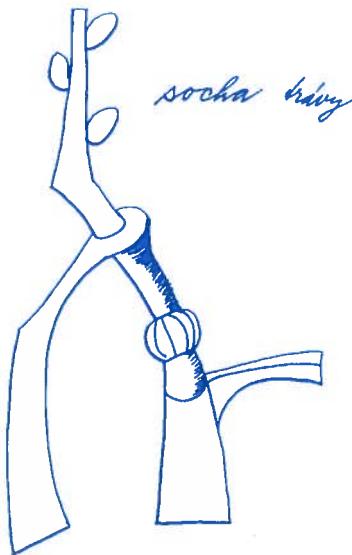
* * *

Skoro denně zažiju zázrak,
ba dokonce zázraky,
ale víte vy, že jsou tu i předzraky...
Ach irrationální atheisté
ne, ne, ne, né, to není šílené:
To jsou velké zázraky pro malé.
A v kompak nevězí aspoň
jeden chromozóm dítěte?
A ve mně často jen předstíraná
šedost dencodne.

My o vlku

Patere Lupe,
trubče v úlu,
dal byste dnes
Husa ke kůlu?

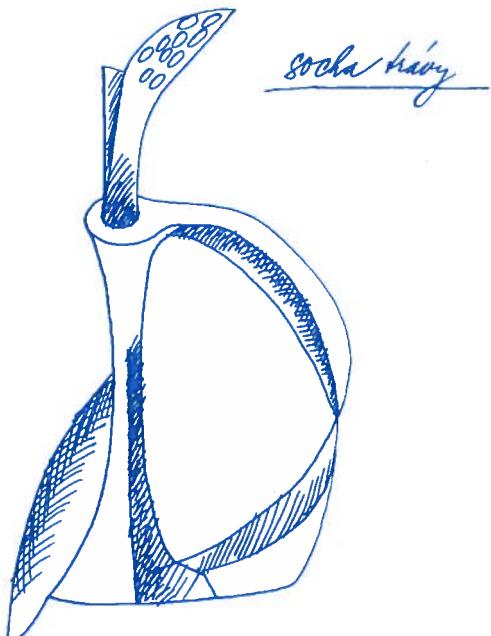

Miroslav Brück

Budúce dni

Predjesenný dážď
ešte so závanom plážovej ženy
preprané lístie
na deravej asfaltovej ceste
ako predčasná správa
z pamäti zatiaľ vypadávajú
nepodstatné udalosti banálne mená
manifestujúce davy
opodstatnené zostávajú milé detaily
dôverné pohyby úst javy
ktoré dosiahly nadčasový význam
Ako aj dnes
víkendové ozvušie
modrá zmrzlina neznámeho mena
zviazané vlasy tanečník
ubytovňa pre zabudnuté duše
driemajúca pod sklenenou stanicou
svet je pre nich blízko domov nikde
na rozlúčku
vytrubuje dychovka pení džez
svišť roztopašná stuha folklóru
zapadli sme v divokom kukuričnom poli
cesta sa zliaala ako more
nezradť pamäť práve teraz

Jiří Koten

29. 1. 2001

Jehlice na špičke borovice
Prošívá oblohu, dnes šedou ako touha
Která ti na ústa tiskne protivný kapesník

Jak bych tě ještě měl milovat?

V dlani hnětu tvoje chodidlo
A viklám ti palcem...

Krejčí Emil Nosek (pradědeček)

V Tanvaldě, v hotelu Krone
Měří krejčí Emil v pase německé břicháče...

Jehla, křída, náprstek...
Poházené jako vzpomínky na světovou válku
Které v něm vybuchují každý den s večerem...

Krejčí Emil Nosek si libuje...
Číslice na krejčovském metru mu dnes ukazují
Kolik peněz má který z jeho zákazníků v kapse

Po svátcích...

Obinadlo
Mrazivého poledne
Táhne a svírá že se nezmůžeš
Než stehovat cestu kterou pro tebe vyznačili
Bílou křídou kamenného chodníku...

Vítr fičí...
V boudě mezi odpadky, kam ses nakonec ukryl
Společně s neznámým mužem potěžkáváš trojzubce
Pohrozených borovic...

R. Mayer-Freiwaldau

Pořád je osmého května

Nábojnice v podrostu
 mohl ses na to vypísknout
 němota ať odpíská ty
 co přijdou pozdě
 když vlak odmetá
 stavební četu
 loutky v bouři nezbude tu
 žádný malý svět
 idyla jakou tolík
 miluješ círy jsou
 roztroušeny a paže podává
 ruku bez pána volně
 k pitvě ale Josef
 Seifert pořád ještě leží
 za plotem zahrady v dolíku
 louky a kříčí

Z němčiny přeložil Josef Hrubý

Jiří Daehne

Štědrodenní rozhovor s Opavici

Není ti krušná zimozimá zima, řeko,
 když naráz zas přišel čas na zámraz v led?
 Hled', často kolemjouce,
 co znojně července, žár na výpar?
 Navzdory jsem to já, voda.
 Tehdy, kdy víc, než žhnulo,
 i teď, kdy víc, než zebe, snad ještě...
 Řeko, co snad?
 Není ti někdy propadavě krušno,
 často kolemjouce?
 Nic tě neboli až k ach?
 Nejsi občas k vytření rád?
 Bývává, moje řeko.
 Bolívá jak strach.
 Málokrát, to skoro není.
 Nejsi, často kolemjouce,
 zrovna v těch chvílích víc jáský,
 víc vědom si sám sebe,
 nejvíce sebejsouci?

Karla Erbová

Odklad

Ve chvíli zkroušené kdy přesýpáš své hrášky
 Svědomí Plevy Zrnka hořčice
 – neboť tě čeká dlouhá cesta domů –
 vejde do hřbitovní branky malý kluk
 na rameni s kosou

Když se vrací s hráběmi k letitě zarostlému hrobu
 začíná pravě přest
 Rozhlíží se bezradně jako každý
 kdo se už odhodlal ale nepočítá
 s cizí možností

Smrt už je na cestě – pronese ostýchavě –
 Kam má být zatím odložena?

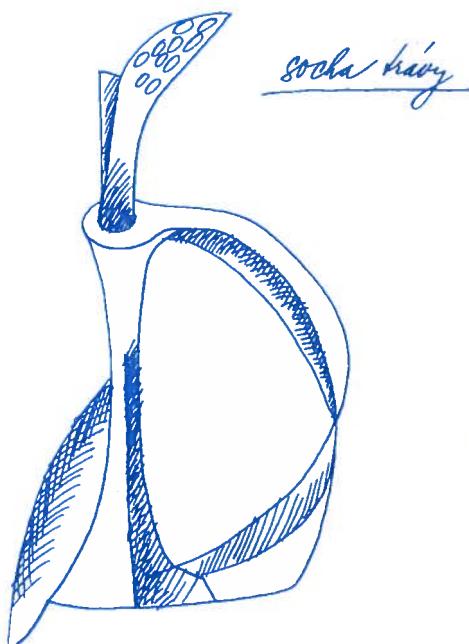
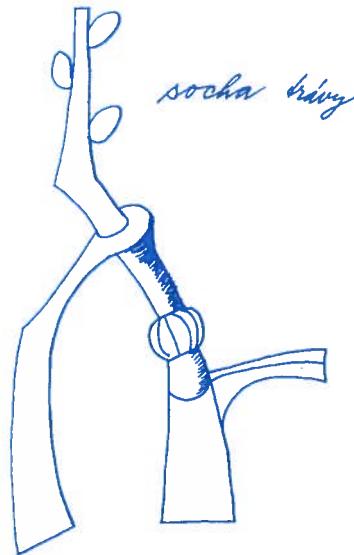
Odlévání klíčů

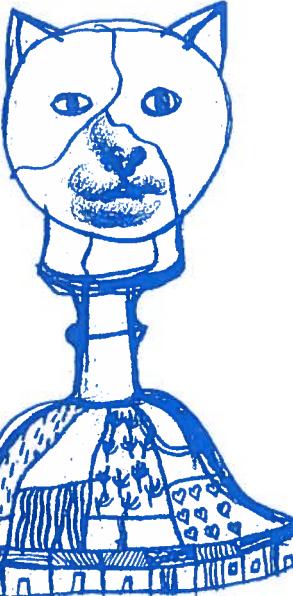
Je-li zde osamocenost něco tak samozřejmeho
 je krvelačné o ní ještě mluvit

Přesto ji hledáš –
 Možná kovárnu
 ve které tenkrát odlévali klíče
 k nebeské hospodě

Anebo k Portě Miracoli

Nebo jen k smutkem výhnilému prahu
 od něhož stále odcházíme
 abychom nikdy neodešli

Vladislav Hřebíček

pojízdná výstavka bolestí
zavítala k nám do města.
lístky byly za půl darmá,
tak jsem vzala i pro tebe.

snad kvůli ukecaným ránům
už nemám rád noci
v kterých mi slova
zamrzají na rtech

tak jsme nějak, lásko, zapomněli,
že po čtyřech pěti vidlích sena
má se vhodit trochu soli,
aby nedošlo ke samovznícení

říkám si: bože tolík ledu
tolík ledu
kvůli jedné záplavě

Q jádro

Jan Tomandl

Ulice

Jsem žebrák
a sbírám slova
co vidím slyším cejtím
co kopou do žeber
někdy jedním uchem okem sem druhým tam
někdy jsem žebrák
bez žeber

Bloud

šakalovi

v koryti
mě
vyschlé tlamy
žívkají velbloudi

polknout je nemohu

tak
v prachu mých sandálů
se obraci
ó matko boží
karavana bez vůdce

z píska stoupá pára
jak v babylóně
a
mezi zuby
něco skřipe...

... hle,
obolos

Beránci

Když slunce zapadá
nachoví beránci
od té vůně krve zvlčí
Pasáčky bosonohé
překvapené roztrhají
Ženou se oblohou
nepozorovaná kavalerie
Slinu zlou do vína
pijákům pouštějí
v srdcích všecek rozum
rozdupou
Zběsilé pohledy krhavých očí
vidíme v ramenou Oriona
Ráno pak padnou znavení
dívenkám do vlasů
- svrženým serařům -
někdy jak sedlina do mléka
sladce unavená
A od té povahy beráncí
co slibuje se víc už nezvrhnouti
klubko dne se rozvíjí
ospalé
nevědoucí
uzívané

Milan Šedivý

Minimy II

Host

Váhavost straky

Buk

Zkoprnělý Faust

Pouť

Buddhova plomba

Šíf

Monastýr ve tmě

Dým

Zbloudilý láma

Břeh

Tekutý Tibet

Jez

Ten prostor v noci

Bůh

Skartace dějin

Z hvězd

...ticho de Brahe

Dva

Bezdrátový spoj

Laň

Žena bez šminek

Smích

Rýže s výrazem

Jda

Ztrácat se v sobě

Most

Z překližky věků

Krok

Dva tisíce le

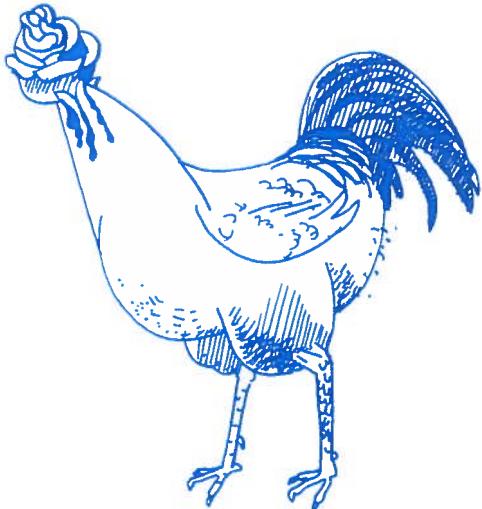
Mince pátá

najaté lučiště měsíce
servíruje krabí oči
růži a výtroušený medailón

kohosi
ještě kaviár a kávu

po výstřelu na zem dopadají
prošoupané škorně Ducha Svatého

je doma:
kouří se z chlévů

Mince desátá

otevřelas okno
a na rozloučenou
nechala mi jen zrnko jen pohled
jen krovku z oka
spečená na žárovce
tu ještě dlí...

a mé mlčení
tvrdne s chlebem na vzduchu
do chvíle mi cedí do úvah teče
a z myšlenek povodně

cosi oblého
však nechalas tu po sobě
když dalas mi otláček z prstů můry
zalitý do sádry noci
která kroužila tu nad námi

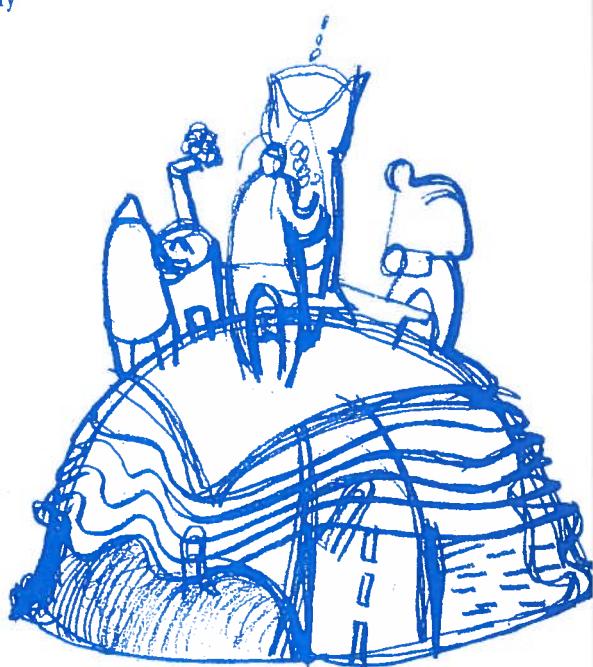
Poslední obolos

a poezie tu stojí
v oslátku tu stojí
zaúmco ty
třeseš se

Mince dvanáctá

tvůj obraz
vypadává z rámu
všem předsudkům o ženách
jsi svíčka prohořívající vodou
v Mariánském příkopě
jsi ale též ruka která ji zhasíná

jsem pramen
jsem proud Nilu své obraznosti
z perspektivy rákosi

* * *

Jakobych ouškem jehly
a ty níť
spěcháme spolu

Nahoru dolů
nahoru dolů

spočinout
v pevném zapoští.

* * *

Mezi náhrobky?

No budíž,

Pěkně do hloubky
mě studiš...

* * *

Radši než prsten
od tebe
prstem...

* * *

Křesadla
mi položena
k nohám.

(o tmě)

* * *

Chtěla bych jít
a mít
jen život
holý jak Svatojanské skály

a cestu bez nářků
a kopyt

Chtěla bych jít
a mít
jen život
holý

Však koně už mi okovali

tak v potu handlířů
zkouším se
neutopit

* * *

Když praskají džbány
žehnám vodě
co vyliat z břehů
je jak vydechnutý šrám

Spánembohem

Píšu ti
panenko Marie
týnská

že mi zas v bezdruží
dní se
a rozední,
že tahle samota
dál už se nesnese
se sebou
sama.

Píšu ti
panenko Marie
v chrámoví

že nebe nad Týnem
pomalu nachoví,
že jsme tu zůstaly
samy dvě
nad rámem.
Ty někde nahore
já tady,
pod chrámem.

Dvě
nahá
neklidná
nestálá stvoření.

Vím,
mne v mém bezdruží
kdokoli položí
za prvním rohem.

I ty ses spustila,
panenko rozmilá.
S samotným
pánembohem.

A proto
přšu,
Madonko nevinná.
Dřív než mi zahrajou
na zvony od Týna,
že ti chci potají
odlákat milence,
abych i já byla
po hřichu

čistá.

Že ho chci uvítat
v bělostné posteli,
aby mi po chvíli
do klína nadělil
nového Krista.

* * *

S očima ženy
srdcem dítěte
je bytost uvnitř mne
jediná
s kterou navždy chci se spojit

Bezvěká
kráčí mnohem dál než já
a přece jakby nemohla mne dojít

* * *

Do očí
vkrádána
je nahost

(o pravdě)

* * *

Modlím se
zvenčí zdí
a zevnitř
kradu kříže

(o víře)

* * *

Zhasnuli světla

A tebe
s bílou holí
si paměť
šerem svádí
do údolí
kde náhle lávka
na tři palce úzká
přes propast

kde jiné cesty není

Tak prosíš.

Křesadla!
(nebo dvě hromničkové
svíce)

Prosíš si
úplněk

neb bitá na tvé srdce
je úzkost
z nevidění.

* * *

Půjdu-li na východ,
okradu noc?

Hana Žaludová

Pavla Šuranská

Rozdíl

Mezi mnou a světem je krychle;
strana A= lidé a strana B už u krychle není.
Mezi nebem a zemí je kvádr:
strana b=dábel, strana C=Bůh.
Mezi sluncem a duhou je trojúhelník:
má strany A B C.
Dostala jsem úkol,
najít rozdíl mezi krychlí, kvádrem a trojúhelníkem.
Úkol jsem nesplnila.
Rozdíl byl nestály, pořád se měnil.

X X X

Abych byla krásná,
koupila jsem si šat nevinnosti.
Však nikdo mě nechtěl vidět.
Koupila jsem šat lásky,
ale všichni pro mne měli pouze urážky a krutost.
Ve svém zoufalství jsem zůstala nahá.
„Tak vypadá láska!“ volali oni nadšeně.
Pocítila jsem stud a lístot.
Koupila jsem šat tmy
a všichni o mě zakopávali.

Co vše postrádám?

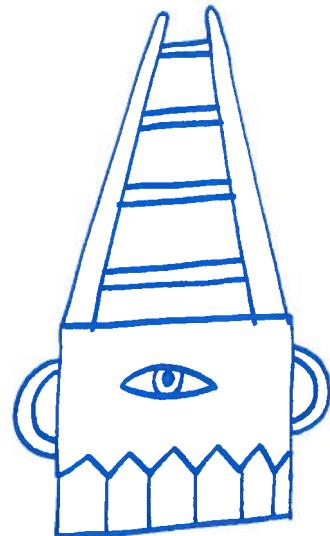
Postrádám rozvolněnost myslí i oponu oblohy.
Postrádám svůj pravdivý portrét,
ale na oko se budu tvářit veselé,
abych nevyvolala revoluci nebeských obyvatel.
Kdybych si vzala svůj vlastní skalp,
bylo by to hrozné,
neb bych slyšela zvuk zapadajícího slunce.
Nikdy jsem nepoznala tu příjemnou slast spánku.
Často se potoulkám tím samizdatovým světem
a ráno křičím do noci.

Karel Miler

Sny

Zapovězené ...
Stůl
Do pasu
Mlčky

Trpěný kůň ...

Tak tiše

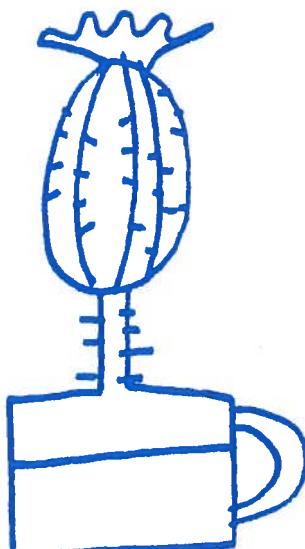
Jako řeka plyne
Žalozpěv ... Člověk
Už není
Víc

Než co jej vede k sebezapření ...

Existuješ

Ve vědomí ...
Cizím
Či svém, živý
I suchý

Jako ulomená větev ...

Michaela Koutná

Víkend

skáčou
po větvích
ptáci všechn barev
hudbu zajídají
bobulema
z čínské doby
vykloktávají tóny
z týdenních tahanic
si odpočinou
v motýlím vánku
a prachovými slovy
si poděkuji
navzájem
se budou utírat
po koupelích
v olejových
roztrhaných tapetách
na dřevěných dveřích
škrábance
a pozlacené otisky
prstů
lidí hrnoucích se
ke sledování
programu
a nočních vzdychů

Robert Candra

XXX

Cigaretá
zašlápnutá v půli.
Knížka nad kámen
zbytočná.

Vracím se domů,
ztmavý.
Nakyslý.

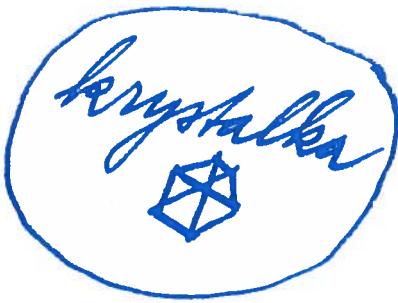
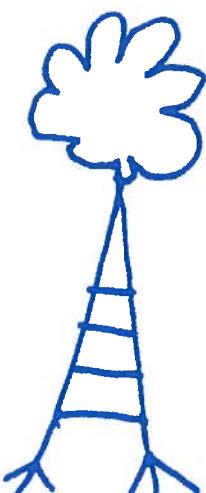
Volání na psa
bez ozvěny.

XXX

Do hrnku s horkou vodou
čaj
z Číny
zlehka krvácí.

XXX

Chřestítko
prachu.
Pivo.
Bílý plivanc
na rozpálený asfalt.

Petr Váradi

Minerální pláč

krásní lidé
s krásnými noži
vyvrhují sošky krav
drž dostaneš kůži
kamenné maso
ještě se chvěje
nevěří

Lžičky

Lhát ?
Néé !
To já jenom občas trošku
Šilhám jazykem...

Zbigniew Kresowaty

Dnes starým ženám

vystačí anděl na oltáři
pomalovaný olejovými barvami
černá moudrá knížečka se znakem
(kříže obránce evangelia)
byť by byla obrácena vzhůru nohama
v domě z modrých cihel bydlí Pan
on jím navždy KDYSI dovolil
aby mohly nahé ležet na loukách
s bílým králičkem u prsou

starým ženám nevystačí
černý plášť nebo pléd
ten vstupní teplý hrob
klečí na hrubých kolenách
rády v sobě pláčou lačné
zázraků

Z polštiny přeložil F. Všetička

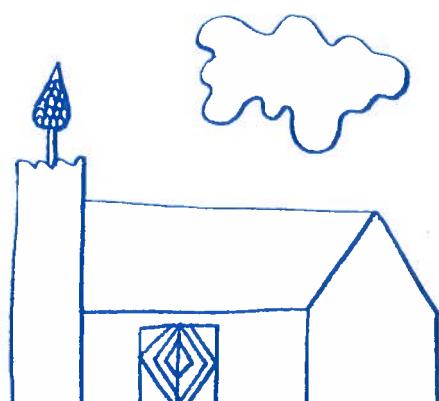
Stanislav Krawczyk

Dušičky

Dědek padl v poli
bratr z hladu
dělník padl v bráně loděnice
Viktor Jara
zabitý básník zpíval
Ola chryzantémy pokládá

v plamenu svíce
všichni se drží za ruce

Z polštiny přeložil F. Všetička

Milena Fucimanová

Načněte nový slovník

Chasník? Není to snad ta zatracená
zhulená rozsklebená
cháska gamblérů
umanuté vrostlých do pekelce
Ty stromy – nestromy jak říká Holan
Vlci i berani k jednomu ševci jdou
Pro boty na míru
Šněrované až chrčí v hrdle
jako když hrozny lisuje
I s révou s celým vinohradem
s poháry sudy sklepem
až k sklepničkovi
a dál až k hřiběti které je
právě oblízánko klisnou
a už je na čtyřech...

Gregor M. Lepka

20

Diera v zamračenej oblohe
za ktorou sa nič
neskrýva takže diera
si musí vystačiť sama so sebou

51

Je to neschopnosť hovoriť
čo sa k nám približuje
stráti sa ešte niečo
ked' nás stratia slová

68

Paródia
na tento deň
sa mi žiaľ
podarila

74

Spomienka schody
čo vedú vždy dolu
a nikdy nie z domu
stav vecí

Ernesto Cardenal

Tvoj pohľad
sa obrátil
dovnútra,
ale tvoj úsmev
nie.

Z němčiny preložil
Marián Hatala

DEVADESÁTÁ LÉTA I.

Petr Čermáček

Poezie v devadesátých letech je žánrem vysloveně menšinovým. Žádné veřejné deklarace programů, žádné básnické skupiny, směry. Lze pochopitelně vysledovat určité tendenze, přístupy, provést typologii (zdařilo se to především J. Trávníčkovi), ale je to obtížné. Bývá hořekováno, že česká poezie nemá velkých jmen. Nemyslím, že tomu tak opravdu je, jen je poezie v devadesátých letech věcí marginální a tak žádný z autorů neprodává desetitisce knih, ani není v popředí zájmu kulturní veřejnosti. Možnosti vydávání knih (stačí sehnat jen potřebné prostředky) společně se zpětným vydáváním titulů, které nemohly vyjít v sedmdesátých a osmdesátých letech, jsou důvodem nebyvalé početné básnické produkce diametrálně odlišné úrovni. Tato situace je také jedním z důvodů neexistence generačních seskupení či směrů. Díla, která by jinak byla prověřenými vzory, jsou i přesto, že vznikala o deset či dvacet let dříve, součástí poezie devadesátých let. Zásadní místo v české poezii devadesátých let tak zaujal Josef Topol vydáním souborného díla, objevování či znovuobjevování byli Jiří Pištora, Jiří Kuběna, Zdeněk Rotrekli, Ivan Slavík a dlouhá řada dalších.

Nadprodukce nekvalitní poezie, lépe řečeno její zviditelnění vše uvedenými možnostmi, je bohužel pro devadesátá léta natolik symptomatická, že je, obávám se, hlavním důvodem zatracování poezie jako celku a také důvodem její ne-přehlednosti. Orientovat se v takovém množství knih, které navíc často v knihkupectví nevidět, je totiž výkon téměř nadlidský. Připočteme-li navíc jistou schematičnost a povrchnost, s jakou se o poezii píše v neliterárním tisku, píše-li se o ní vůbec, nelze se jejímu postavení divit. Není však důvod jakkoliv nad tím lát, to by bylo zcela pochybené, jen je třeba to brát v úvahu při „velkých“ spekulativních úvahách, kterých se vyrájilo nespolečně.

Neaspiruji na post znalce, bylo by to přinejmenším ještěná a naivní. Autoři a díla, na které upozorním v následujícím textu, mají pro mne jednu hlavní přednost, zaujaly mne měrou natolik velkou, že považuji za vhodné (příšli o poezii devadesátých let) je znovu připomenout. Nejsou to ani zdaleka všichni autoři, které bych chtěl zmínit, není ovšem účel podat zde vyčerpávající výčet.

Poezie Pavla Kolmačky je poezíí niterných událostí, poezíí očekávání. V obou sbírkách, které vydal (*Vlál za mnou směšný šos*; *Viděl jsi, že jsi*), své verše pečlivě zvažuje, v širokém prostoru zdánlivé nehybnosti se odehrávají ty nejpodstatnější děje. Domov, dům, rodina, Bůh. To je prostor Kolmačkova korábu poezie. Archa pluje a není dlouho znát proč a kam, rytíř zvedá hledí a vyráží do boje proti prázdnou jako donkichotský žalmista. Na Kolmačkovi je cenná pokora slova a schopnost vidět události osobní, duchovní bez patosu a básnického haraburdí, ovšem také bez excesů, výstřelků a křečovitých snah o výraz či útěk do jazyka (tak častých svízelí poezie v tomto decéniovém).

Intimitou domácnosti a všedních věcí a také precizností básnického tvaru je Kolmačkovi blízký Petr Hruška. I u něho je hlavním dějištěm básní rodina, domácnost. Pro Kolmačku je domácnost archou a má výrazný spirituální rozměr. U Hrušky není tento ochranný rozměr patrný, domácnost není tvrzí, je jen dějištěm podstatných vnitřních dramat. V *Obývacích nepokojích* dominuje příběh. Je vyprávěný heslovitě, v náčrtu, příběhy básní jsou syrové, jejich hrdina je nezúčastněn pozorován, aby najednou básní projel záblesk vcítění, ztotožnění, latentně přítomné krásy či naděje. Svět mimo domácnost se jen tu a tam vkrádá jako nejmenovaný svědek i spolupachatel příběhu. Hruška rozhodně nevypráví jen o sobě (což je další rozšířená svízela poezie), v jeho básních je hrdinou spíše někdo blízký - žena, syn, matka, sousedka. Někdo blízký, kdo se (jakoby mimo vůli autorovu i svou vlastní) vzdaluje a zase přibližuje.

Pocit nečekané blízkosti a nečekaného odcizení jsou pro Hruškovu poezii příznačné i v *Měsících*. Zde se však čas oproti neúprosnému plynutí v *Obývacích nepokojích* naopak zastavuje, relativizuje. Snaha uchopit ho, znemožnit zhroucení úzkostlivě střežených jistot v jeho toku, je podtržena i názvem všech básní obsažených ve sbírce - *Červenec*. Zatímco v *Obývacích nepokojích* byl do několika slov zhuštěn téměř celý osud, v *Měsících* je zkratkou popsán jen prchavý okamžik, který však vypovídá o věčnosti. V tom je hloubka Hruškovy poezie, v nečekaném doteku absolutního, transcen-dentního. Doteku, který je závratný, protože nevychází ze sno-

glosy • recenze • zprávy • anonce

p o e z i e 1 9 8 9 - 2 0 0 0

vé metafyzické atmosféry, ale vnitřního dramatu odehrávajícího se mezi každodenními předměty a událostmi.

V devadesátých letech kupodivu zůstává jednou z oblibených forem sonet. Je to pro mne trochu překvapivé a zároveň fascinující, snad proto mne zaujaly hned dvakrát. Sonety Tomáše Reichela ve sbírce *Ztracený ráj* nás odkazují melancholií pomíjivosti a ztraceného ráje děství či milostné věsně k hlubším kořenům, k věčnému hledání řádu. Ožívá v nich cosi prapůvodního, mytickyho, v podtextu se skrývá tušený rituál (či legenda?). Přitom však jsou současné, autentické. Venkov a příroda nejsou pro Reichela předmětem obdivu či adorace, jsou přirozeným prostředím, ukotvením, nositelem smyslu. Jsou také jakousi periferní pamětí, pevně svázány s určitými citovými prožitky. Sonety Norberta Holuba (*Úplně úzké úly, Cizí sonety*) jsou mystikační, ironizující, svatokrádežné. Holub sonety píše jaksi samozrejmě, zcela chybí jakákoliv, byť jen nepatrnná, kostrbatost. Na hlavu jsou tu postaveny ustálené významy, poezie je detabuizována, kontaminována nečekanými či „nepatričnými“ obrazy.

Syrovost, příběhy vyprávěné naléhavě, široký zimní prostor jazyka a přitom uměrenost, zkratka, takové jsou básně Petra Maděry ve sbírce *Krevél*. Srozumitelně, přesvědčivě vykresluje portréty venkovských postav a postaviček (jakkoliv je jejich poezie rozdílná) i Petr Motýl (*Hálec, Labve z ubytovny*). Na malém prostoru Motýlových básní je vykreslena lidská povaha, osud i atmosféra prostředí. Básně plynou jakoby v náhodném proudu vytrysknuvších útržků vzpomínek. Z přesahů některých po sobě jdoucích veršů však vidíme, že jednolivé útržky jsou řazeny tak, aby vypovídaly o hlubších věcech než jen o náhodnosti paměti, vypovídají o všední opakovatelnosti. Člověk je představen bez uhlazenosti, přesto však se shovívavostí, lépe řečeno bez soudcovství, posuzování, zatracování či naopak velebení, adorace. Způsob, který volí Motýl při řazení obrazů, je stříhový. Text přechází z jednoho obrazu do druhého bez jakéhokoliv předělu, vše je však velmi přirozené a na minimálním prostoru je velmi plasticky načrtnut portrét, navozena atmosféra.

Jedním z nejpozoruhodnějších debutů byl pro mne Ludwig Kateřiny Rudčenkové. Šedivé bary, popel, prach, splíhlost bez vyprázdněné temně melancholické stylizace mladé básničky nesoucí tihu světa, jak by se mohlo očekávat. Rudčenková neodsuzuje, nespílá, spíše pozorně sleduje a nápaditě popisuje, spíše se snaží objevit něco, co poruší ste-

reotyp, občas si jakoby na okraj povzdechně. Je nekompromisní ve formulacích, nebojí se používat velkých slov a jen velmi zřídka znějí její pravdy banálně. Nechybí jí smysl pro absurditu, ironii, tichý trpký smích. Tento citlivý odstup je fascinující a, bohužel, poměrně vzácný.

Petr Maděra

* * *

Je to hřich,
milovat se před dítětem?
Hodí se připomínat
okolnosti jeho ocitnutí?
Promodralé křečové stonky
na nohách podzimu...
Silueta polonahoty
v půlkruhu obzoru města.

Dítě se pořád snaží přijímat bílou,
i ve tmě
pase hrbátku.

Katerína Rudčenková

* * *

Těším se na spánek
jako by bylo možné jím vycouvat
ze života

Večer je vyhrazen ženám
Přimknout se těsně, dusivě

Ještě to vydrž, slibují
Jako by bylo na co čekat

Tomáš Reichel

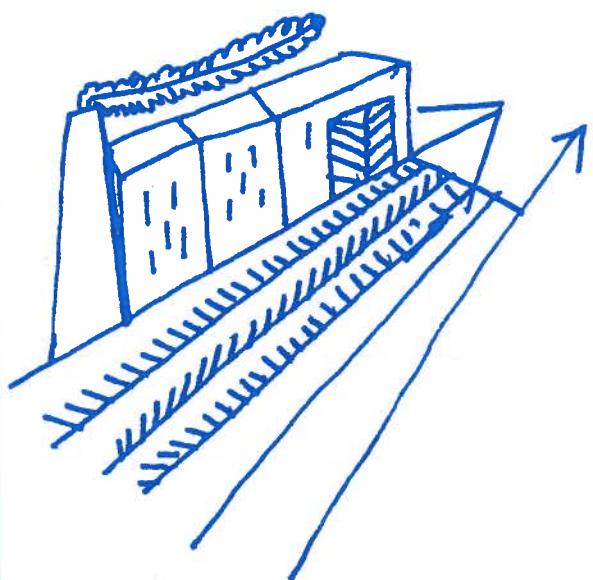
Bílý

Dneska jsem mlčel celý den,
až do večera nenabral jsem síly,
a byl jsem sám a myslím podveden -
a mítí hlas, tak byl bílý.

Dneska jsem mlčel celý den
a v lukách slyšel tesknaty a výly -
a potkat smrt, tak byl bych polapen
slunečním žárem, jenž byl bílý, bílý.

Já dneska jsem mlčel celý den,
mě dlaně ještě její boky snily
a trávy ostřice mi do kotníků ryly -

že kdybych promluvil, tak byl bych nevinen...
že život je jen špatný sen
a smutek bílý, bílý, bílý

Radek Fridrich

Studená severní města

(malý přehled poezie severních Čech v 90. letech 20. století)

Vyjdeme-li z aktuálního literárního stavu v severních Čechách, musíme se nejprve zmínit o časopisech. Reinkarnace ústeckého Dialagu ze 60. let na počátku let 90. žalostně zkrachovala, dalšími pokusy studentských časopisů byla nejprve v roce 1992 Spirála (2 čísla), následoval lépe autorský i graficky zabezpečený Okruh (celkem 4 čísla) a nyní tuto kontinuitu zavřuje časopis literaturou Pandora (dosud 5 čísel). Nemůžeme však tato periodika srovnávat např. s brněnským Hostem či olomouckou Aluzí.

Právě chybějící časopis, kolem kterého by se sdružoval určitý autorský okruh, vede k umělecké rozšířenosti regionu, básnické aktivity se tak přesouvají na pódia autorských čtení. Jmenujme např. měsíčně pořádaná autorská čtení v Městské knihovně Děčín (od roku 1994), dále Ivo Harákem organizované večery poezie v ústeckém klubu Sklep či organizování podobných večerů ve Varnsdorfu básníkem Milanem Hrabalem. Na tyto aktivity navázaly od loňského roku vzniklé autorské literární večery Teplický Šlauch pod vedením Martina Tomáška či v Mostě hudebně-literárně komponované programy Nebojte se poezie divadelníka Ladislava Kociána. Z těchto aktivit čas od času vznikne almanach, který mapuje daný autorský okruh. Jmenujme např. sborník Pětlet (Nomisterion, Děčín 1998) nebo almanach Teplický Šlauch 2000 (Městská knihovna Teplice). Dosud největším zmapováním umělecké scény severních Čech je antologie Od břehů k horám (Votobia, Olomouc 2000), do svého širokého záběru zahrnula nejen literáty, ale též výtvarníky, fotografy, performery apod. Z hlediska poezie bych se rád pokusil o určitý malý (a určitě nekompletní) souhrn autorů/rek a jejich knih, které se svým vznikem vztahují ke krajině tzv. Studených severních měst: topograficky jde o zúžený prostor severních Čech, o oblast vedoucí od Chomutovska, Lounska a Roudnicka, severně podél Krušných hor až po Most, Teplice, Ústí nad Labem, Děčín a Varnsdorf. Tento výčet tedy nezahrnuje oblast Liberecka a Jablonecka. *Studená severní města* není termín nahodilý, jde vesměs o města s přetrhanou historickou kontinuitou, města zastavená sídlíšti, města, která snad díky nové umělecké generaci teprve naleznou svou identitu. Chladná nicota, jež je obklupuje, budiž výzvou báskům a básnířkám, aby se ve svém tvůrčím úsilí nevzdávali.

Jistě největší básnickou autoritou je na severu Čech **Emil Juliš** (nar. 1920 v Mostě), jenž v 90. letech minulého století vydal ně-

glosy • recenze • zprávy • anonce

kolik básnických knih – jsou to *Nová země* (Čs. spisovatel, Praha 1992), *Svět proměn* (MF, Praha 1994) a nejobsáhlejší svazek jeho poezie zejména z let 70. a 80. *Nevyhnutelnosti* (Torst, Praha 1996), kromě sbírek vydal též knihu vzpomínkových básnických próz *Cesta do města Loun* (Louny, 1993), doprovázených svými kolážemi.

Julišova poetika je i v tomto období konstantní, jeho bolavý popis vytřízené krajiny je svědectvím, které je ve své opakovatelnosti stále živé.

Básník krajin, mystických i reálných, **Václav Vokolek** (nar. 1947 v Děčíně) nepublikující ani verš v komunistickém režimu, vstupuje oficiálně do literatury až v roce 1992 vlastním nákladem vydanou sbírkou básní-enigmat *Nápisy*.

Ve vlastní edici Turské pole vydává pak další svou sbírku *Ten který* (1993), poté již publikuje v oficiálních nakladatelstvích. V roce 1995 vydává knihu básnických próz *Triptych* (Host, Petrov Brno 1995).

Významným výborem z jeho básnických cyklů ze 70. a 80. let je *Zříceninový mramor* (Torst, Praha 1996). Kniha je důkazem Vokolkovy autorské cesty, kde se obrazy prolínají do slov a slova do obrazu. Následující sbírky *Tanec bludných kořenů* (Host, Brno 1998) a *Hercynský les* (Periplum Olomouc) jsou vytvářením autorské mytologie. Kromě básnických knih je Václav Vokolek také prozaikem, připomeňme zejména jeho román *Cesta do pekel* (Triáda) z roku 1999.

Z autorů, kteří vydávali v normalizační šedi, se sluší připomenuout i po revoluci hojně publikujícího **Milana Hrabala** (nar. 1954, Varnsdorf).

Ze sbírek, které převyšují průměr, zmíňme zejména *Kamená křídla* (ARB, Praha 1996) a *Cokoli proměnlivého* (Albis International, UL, 1997). Hrabal sázející zejména na lyriku milostnou není určitě básníkem experimentátorem, spíše tichým pozorovatelem, který umí udělat slušnou báseň. Připomeňme, že je také důležitým editorem zejména antologie lužickosrbské nejmladší básnické generace *Na druhé straně slunce* (Varnsdorf, 1998).

Poetikou ženské poezie s přídomkem lesbická se prezentovala již na konci 80. let i **Svatava Antošová** (nar. 1957) ve sbírce *Ríkají mi poezie* (MF, Praha 1987), v 90. letech publikuje několik sbírek – *Ta ženská musí být opilá* (Čs, Praha 1990), *Tórana* (MF, Praha 1994) a ...*Aniž ťala hlavou* (Krásné nakladatelství, Praha 1994), vzpomínkou na teplické Patafyzické collegium z 80. let je její poslední knížka absurdně laděných textů *Kalendář šestého smyslu* (Clinamen, Praha 1996). Pro Antošovou je typická výbušnost textů s rozevlátým volným veršem

a s obrovskou škálou motivů. Její poslední dvě sbírky jako by vstupovaly do stále stejné poetické řeky, výjimkou hovořící o opaku je však dosud pouze částečně publikovaná skladba *Jinam* (in antologie od Břehů k horám, Votobia, Olomouc 2000). Zde je autorka opět silnou básnickou osobností jako na svém tvůrčím počátku.

Básník **Roman Szpuk** (nar. 1960 v Teplicích) byl v 80. letech jedním ze zakladatelů oficiálního kruhla uzávřené Skupiny XXVI. Pro jeho tvorbu je typické hledačství věřicího katolíka spojené s nestálymi pochybami o sobě i světě. Z řady sbírek jmenujme výborný debut *Otisky dlaní* (SN, 1990, UL), dále *Hvězda a Bludiště* (obě in Krásné nakladatelství v roce 1994) či *Věžnova oblaka* vydaná v nakladatelství Host (Brno 1997). Knihu výrazně reflekující krajinu Krušných hor a pohraničí je sbírka *Loučení na sever* (Triton, Praha 1998).

Pouze jednu knihu *Stín svícnu* (1994) dosud vydal **Luděk Marks** (nar. v Ústí nad Labem 1963). Původně básník undergroundu, pracoval v letech 1987-1992 v časopise Vokno. Pro jeho poetiku je typické propojování katolických motivů a vázaného verše s motivy prázdniny a beznaděje. Je jediným opravdu proletářským básníkem severních Čech.

Naopak hořkým ironikem je **Martin David** (nar. v Teplicích 1964), jenž debutoval sbírkou *Listí pro jablko* (Protis, Praha 1995). I jeho druhá kniha *Jiné výkladní skříně* (Weles, Vendryně 1999) je výrazně ironická, s častými motivy rodinnými a společenskými.

Z katolické poetiky vycházející Moravan **Ivo Harák** (nar. 1964 v Tišnově, dnes domestikovaný Ústečan) publikuje v 90. letech 20. století tři sbírky. Zatímco první knihy *LEDNOVÝ MOTYL* (Sursum, Tišnov 1992) a *ZEMĚ DÝM* (1994) jsou pod vlivem Demlovým a Skácelovým, v poslední *MASNĚ* (Nomisterion, Děčín 2000) již nacházíme autora se svěbytnou poetikou, glosující severočeskou realitu.

Z mladší generace musíme zmínit básníka **Tomáše Řezníčka** (nar. v Děčíně 1969), jenž vstupuje do literatury knihou *Druhá strana* (TGIE, 1994, společně s R. Fridrichem). Jeho druhotina *Ranžír přede mnou* (Nomisterion, Děčín 1999) sazí na reálný svět ajznoňáctví a hledání lásky.

Z básnířek je blízko Řezníčkovi **Jana Nejedlá-Michalcová** (1971), jež vydala sbírky *Tento způsob léta* (Tvar, 8/1995), *Chytrá bladovkyně* (Protis, 1996) a *Balada pro malou čaroděj*

glosy • recenze • zprávy • anonce

nici (Koktejl, Ústí nad Labem 1996). Pracuje zejména s volným veršem, motivicky se vraci k prehistorickým základům lidstva.

Z nejmladších autorů je výrazným talentem **Milan Děžinský** (nar. 1974 v Roudnici nad Labem). Tento básník debutoval sbírkou bizarních básní *Černá hodinka* (Velárium, 1996), úspěch u kritiky zaznamenala jeho druhá kniha *Kašel mé milenky* (Host, 1997).

Ivo Harák

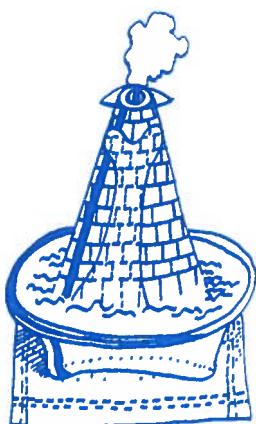
... v klášterní zahradě

Podzim jako by
právě krávě z huby –
Vystydla zaschlá krev:
za oknem laskavec

Tlumené světlo, kroky
Roky v zátylku studí:
šál mlhy k neudýchání

hliněná cesta Voní
jak poprvé
bývalé listí, otisky dlaní Už
od krve

s pohledem zpátky sochy jdou
vlečku tmy táhnou za sebou
Déšť sklopil hlavy

Milan Hrabal

Modlitby ze země žulových křížů

(*Země žulových křížů* - antologie poezie z Jesenicka,
editor Libor Martinek, Moravská expedice,
Moravský Beroun 2000)

Prémie pozoruhodné edice Do nitra Askiburgionu - antologie básníků Jesenicka nazvaná *Země žulových křížů* vyvolává překvapivě intenzívny pocity. Jako když navštívíte Jeseník a při probírání koutku poezie v knihkupectví žasnete nad množstvím knížek místních básníků. Nebo je tím pravým důvodem zasutá vzpomínka na první vojenskou návštěvu milé v magickém městečku Moravském Berouně?

Vím, osobní nota se příliš nehodí do recenzentského brku! Ale mohou za to ony velmi osobní básničky obsažené v přitomném sborníku, jimiž celkem šestnáct básníků představuje domov zvaný Jeseníky. V abecedním pořadí předstupují **Hanns Cibulka** s nostalgickými vzpomínkami na děství (přel. Zdeněk Janík), **Dušan Čvek** rytmickými, citlivými básničemi vyvolává jménem místa Osoblaha, Křížová, a po něm **Jiří Daehne** Lichov a Cvilín, **Miroslav Kubíček** překvapuje hrou s jazykem a zvládnutím forem haiku a tanky atd. Uměleckými vrcholy sborníku jsou verše **Jitky Stehlíkové**, **Adama Suchého** a **Rudolfa Mayera-Freivaldau** (v překladu Josefa Hrubého). S tímto autorem „*chci uvěřit / témaž nemožnému: / že rány / srostou / v ruce / které se modlí*“ (Stigma 91-2, str. 46). Protože společné vyznání básníků Jesenicka je vlastně souborem modliteb k tomu nejlepšímu, co v člověku přebývá, díky čemuž člověk přežívá - lásku, čest, hrdost, ale i pokora. Jak jinak vnímat takové básně, jako např. Stěna civilnínského lomu (J. Daehne), kde kámen říká: „*nedělal jsem, co se nedělá / neprevlékal jsem kabáty, / neměnil si životopis... / do dneška jsem svůj: ještě stále kámen*“ (str. 22-23), Srpnová variace (L. Martinek), která končí verší: „*Jsme zase starší / ale ne moudřejší*“ nebo dokonce Modlitba Jitky Stehlíkové: „*A zpěv můj chraň / Ty kraji / ojínělý / borskými květinami // Vím / Jsou zpívající fontány / Homér / Stromů blas / A přece zpívám // Hvězdy jdou / potmě / Smrt nenasýta / čeká / tam / At*“.

Nakonec se zmíním o tom, o čem se často v podobných případech zdvořile mlčívá, nebo naopak bývá terčem jedovatosti - totiž o verších editora. Ty jsou zde našestí spíš příjemným překvapením - talent překladatele polské poezie **Libora Martinka** tak dostává nový rozměr, jehož další vývoj budeme se zájmem očekávat.

Ivo Harák

Další z příspěvků o historii Katolické moderny

Díky soustavné pozornosti, kterou Katolické moderny věnuje, mohl Pavel Marek opět prokázat, že nejvýznamnější oblastí, do níž na konci minulého a na počátku našeho století toto sdružení zasáhlo, nebyla literatura: „*Pravda je taková, že neliterární, tj. sociální, politická a církevně reformní tématika se začala na stránkách Nového života objevovat již od jeho prvních ročníků a Dostál jako redaktor a organizátor jí vytvářel prostor na stránkách novin i na schůzích, jež svolával a jimž předsedal.*“

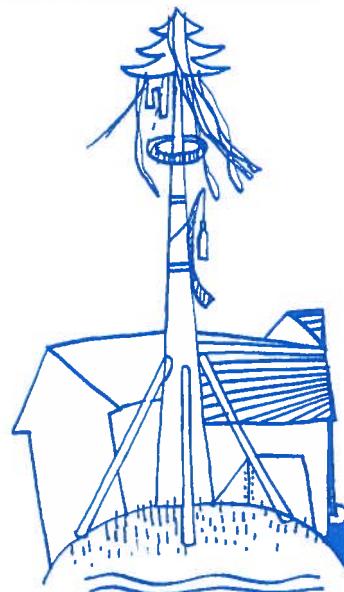
Jako ve své předchozí knize - společně s L. Soldánem psané monografií o vůdci postavě Katolické moderny Karlu Dostálovi - Lutinovovi -, také zde projevuje autor značný rozhled po problematice církevně reformního hnutí - a to v souvislostech evropských. Zasazení domácích opravných snah do širšího kontextu je jedním z nejpozitivnějších rysů knihy *Apologetové nebo kacíři (Studie a materiály k dějinám české Katolické moderny)*. Dalším pak je úsilí o přehodnocení všeho, co KM přináší; bez ohledu na stávající zafixované hodnocení. Oceníme též snahu vědit její čelné osobnosti kritickým pohledem.

Byť té kritiky mohlo být více: „odpadnutí“ někdejších vůdců není přece zaviněno jen nepříznivými vnějšími okolnostmi, tlakem ze strany konzervativců a osobními problémy, důvod k „odpadnutí“ od Církve mohl spočívat v samotném programu. Z něhož druhý vatikánský koncil jistě čerpal méně než Karel Farský.

Nu, a pozitivních rysů zase nepostrádali ani konzervativní oponenti „moderny“. Čím asi přitaňovali někdejší její stoupence Jakuba Demla a Josefa Floriana?

Zdůrazňuji, že v předešlém nejde o výtky, ale o námět pro další diskusi. Pokud lze Markově monografii něco vytýkat, tedy především to, že se v ní opakují zjištění obsažená už v práci Karel Dostál-Lutinov (k nimž bylo možné jen odkázat). V nám sledované knize pak srovnejme kapitoly Česká Katolická moderna a Křesťansko-sociální strana lidová a Olomoucké časopisy české Katolické moderny. - Pečlivější závěrečná redakce by jistě dvojímu otíštění těchž pasáží zabránila. Ta ale knize chybí. Což je, bohužel, ze stylistické úrovni jednotlivých příspěvků znát.

Pavel Marek: *Apologetové nebo kacíři (Studie a materiály k dějinám české Katolické moderny)*, Gloria, Rosice 1999, 1. vydání, náklad 400 výtisků, 200 stran, cena 50,- Kč.

Jan Novák

Svedrup

Motto: muž s rozpuštěnými / vlasy // kosmos. honvéd / hor-ký jupiter

j.n.

Svedrup, vše ústy mého bratra Pepy po jeho přečtení: kde to sezenou? Dá se to někde koupit? Skvělé! - Bratr Pepa je vysokoškolským profesorem tělocviku, zkušeným řezbářem a velmi slušným básníkem. Případ **Svedrup**: kos na kámen. Příběhy venkovské epiky od Kyjova, vyprávěné ale ústy skutečného a uskutečněného básníka Kovandy. Nádherná volooká řeč poesie, na špeku tajemství, i s jeho „doslovními doslogy“. Radost čitavá, uštěpačná. V jednotlivých básních jsi na koncertě. Mnohdy zíráš jak z „atletiky katoliky“. (Můj veršíček lyrika pod tím luňákiem epika J.K. ze Zlína.)

Je nám dobře z takové poesie. A když už „okecá i můdrosloví“, činí tak elegantně, že až elegicky. Oproti literárnímu básnictví (jak běžně čítáme) skvělé stelivo orům, pegasům i valachům. Nasadit koňskou hlavu nudným sebezpytům (jak vážně čítáme) ať patří k dobovým radostem: jde o nadaný tanec, který se nás bytostně i milostivě dotýká. cvak.

Jaroslav Kovanda: *Legenda o Svedrupovi*, VOTOBIA, 2000, 1. vydání, náklad 800 výtisků.

glosy • recenze • zprávy • anonce

Petr M. Koubek

Most mezi nezaloženými městy

(Věra Rosí, *Holý bílý kmen* (1995-1997). 1. vyd., Brno, Host/Weles 1999, 64 s., 95,- Kč, náklad neuveden)

Knihu, již nám mladá dáma (jež žije a studuje v Brně a jistě se neurazí, když ji čtenáři přiblížím tím, že ji zařadím do okruhu Vendryňské literárně estetické společnosti) učinila velikou radost, nese název přiznáční. Zjednodušeně: autorka rozevírá pohled na krajinu tak pusťou, že i pozvání do ní vede jen přes čistou bílou stranu. Kniha také není doplněna žádnými „zvacími“ ilustracemi. Textová část je rozdělena ve dva bezejmenné oddíly, které jsou uvedeny ztvárněními esence šedi Františka Hubatky. Obě grafiky vytvářejí silné vertikální napětí.

Básně prvního oddílu evokují analytiku modlitby za svět, druhý oddíl je pak rozborem tržiště jako prapodstaty lidského obcování: svět v barvě podzimní indiference a tržiště stejně sedivé: zabydleno lidmi, s nimiž básnířka sdílí onen v první části zjevený svět.

Obrazy, jež postrádáme v podobě ilustrací, přímo prší z básní. Až démonické je množství užitých říšer, od jednoduchých, a funkčních: „*bude to bez úsměvu. Bude to bez úsměvu.*“, „*kamenět bez pohybu*“, „*zmagnetovaná rovina města*“ až po košaté: „*Kdo však / je veslařem na galéře svých snů tak dusných, / že by s sebou musel vzít všechna slova! A jen z nich plachty šít / v bezvěří / mezi kyhoucími orkány.*“ nebo tento o „básníčkování“ (komu je určena intimní du-forma těchto veršů, těchto všech básní...): „*Ostnatý drát / sis kolem duše omotal / a jen holátku havranů, / chromá, / derou se na papír. // Zmrznou.*“

Frátky veršové s přesahy a nerovnostmi sémantickými i gramatickými by stály za samostatný rozbor. Necht! Celý *Holý bílý kmen* zní jednolitě. Ať je poezíí s kořeny v mystice a středověké metafyzice, kde každá báseň si ponechává zároveň svůj kontext. Ten ať se tváří sebatestem, leckde zřetelně vyjevuje svou původnost: „*VINA // Už jen tekulé břitvy / slz, / tak zbabělé zůstávání. / Snad že ještě stále nedokážeš poodejít do slinu / své smrti. // Už jen kopec, / hrb krajinu. / Vít brá v zelených klasech, hrá... / Zastaviš se. / Vysoko nad tebou / jámy nebe. Hluboko pod tebou zmagnetovaná rovina města.*“

Metastáze světa: pohyb odpršel, telos světa je dovršen, povrch je zmrzlý jako pole v lednu či v červencovém vedru; jen topos je jiný: město, hospoda a společnost přítel. Jejich temně hnědý přesah do duše. Život nutí vynout se ustřnuť, žene k smrti. Navenek se projevuje co proud slzí, který je tím nejnápadnějším znamením poetiky mladé ženy. Svět ustřnulý, ale ne extatizující jako proroctví, nýbrž tonoucí v močálu zapomnění, zbytečnosti, jež je jiným pocitem nevyčitelným. Slzy mrznoucí, slzy krve, slzy coby síla očistná, slzy jako zbraň? Je jich trošku příliš na můj vkus, ale bez nich by močál nebyl dost hluboký.

Máme před sebou dospělou poezii. V některých číslech nedosahuje obrazotvornost potřebné tvorivé síly: „*narázíš na boční výtr / jakési finé existence...*“ (s. 16), jinde nalézáme obraz nápaditý, ale jakoby z jiné planety: *koleje jsou totiž horké jen na slunci a nikoli pod ranními vlaky* (přesně viz s. 40). Editor přehlédl (nejde-li o funkční užití regionálně příznakového syntagmu...) jedinou chybíčku: „*v Björnsonovu sadu*“ (s. 45) se mi jeví jako typická atrakce. Máme před sebou sbírku, jež byla po zásluze oceněna Ortenovou cenou za loňský rok!

Ústí nad Labem 22. 2. 2001

Radek Václavík

Holý bílý kmen za Ortenovu cenu

V poezii Věry Rosí lze vystopovat dva základní motivy: první je okouzlení či spíše zaujetí pro život města s jeho ušpiněnou krásou: „*Město se rozpouští na špinavé potoky. / Stéká z očí, / už je jen skvrnka na svatební vleče roku...*“

Rosí si své město prožívá po svém. Skoro by se chtělo říct, že město je pouze druhým jménem pro autorčino nitro. Je podzimní, zakouřené jako (...) „*Nádech – výdech / neručního dne Brna.*“, když (...) „*Talířem města, / náhle roztočeným jak ruleta, / rozlilo se zasvěšící moravské slunce*“.

Autorčina poezie je syrová. Je tu cítit zvláštní napětí, úzkost, která má pro básnířku barvu prostěradel. Kusy básní jako by stály nesmířitelně proti sobě, navzájem se tříží a křičí, přesto však jeden bez druhého nemůžou existovat. Naléhají na sebe způsobem, jako by už na ničem jiném nezáleželo. Vše je poté podtrženo užitím významově kontrastních obrazů, které výsledný dojem z básničce jenom dokreslují.

S trohou nadászky lze autorčinu poezii označit jako havraní. V básních pozorujeme černé ptáky, jak se (...) „*Střemhlav vrhají ze střech*“, abychom se s básnířkou mohli ptát: (...) „*Kde, Bože, kde je zem, / kde němý mezi němými / odpouští matce?*“.

Motívem druhým jsou drobné krajinné momentky či vzpomínání na podzimní náladu: na „*Podzim potopený v řekách, / dny střízlivé / jak myšlenky dravce...*“ nebo (...) „*doutník, / z kterého podzim bafá.*“ a (...) „*Proti proudu Svatavy / plují černé rakve s komediány...*“.

Co napsat více? Ačkoli mi sbírka přišla místy mozaikovitá a zbytečně rozvětvená, zvláště v delších básních, domnívám se, že Věra Rosí dostala Ortenovu cenu právem. Nyní tedy nezbývá nic jiného, než čekat na autorčin další vývoj. Mám za to, že teprve druhou sbírkou se potvrzuje kvalita té předešlé.

glosy • recenze • zprávy • anonce

V roce 1999 byl v Praze na turistické návštěvě francouzský básník Bruno Thomas. Ačkoli nezná slovo česky, jediný suvenýr, který si do Paříže odvezl, bylo Psí víno č. 8. Čtenáři PV si mohli přečíst už několik textů nejen od Bruna Thomase, ale i od jeho přátel sdružujících se kolem revue *Cahiers du Sens*:

což lze přeložit jako Sešity smyslu. Její loňské číslo (vychází jedenkrát do roka, již podesáté) nese podtitul *la mémoire*, tedy vzpomínka či paměť? Vydatel, šéfredaktor a autor většiny příspěvků Jean-Luc Maxence píše v úvodním redakčním článku: „*Od vydání mé Anthologie současné mystické poesie (ANTHOLOGIE DE LA POESIE MYSTIQUE CONTEMPORAINE) a jejího úspěchu na knižních pultech mi mnoho mých kamarádů „v poesii“ (některé jsem neviděl deset, dvacet nebo třicet let) vnuklo nápad vyvolat svoji minulost vydavatele poesie, pro radost a pro vzpomínu, ne snad jako jánevím jakou nudnou intelektuální masturbaci, ale spíše kvůli umístění některých pravd na spravedlivé místo a nápravě nespravedlností a ubohostí někdy zavádějících v tomto mikrokosmu, často velmi nabubřelém a pyšném, kterým je malý svět současné poesie, kde sebe každý z autorů soudí s ochotou soudě jiné se stejnou nenávistí, která vyvolává často žárlivost...*“

Tím je vyjádřen hlavní smysl této revue. Cílem je odmytizování poezie jako individuálního exhibicionismu a návrat k radosti z poetiky.

Revue je rozdělena na několik částí. Ta první, nazvaná *La mémoire*, obsahuje eseje: Vzpomínání od dob Osvětimi (*La mémoire depuis Auschwitz*), Paměť a otázka původu (*La mémoire et la question des origines*) a Pohled na italskou poesii dvacátého století (*Aperçu sur la poésie italienne du vingtième siècle*) a zabývá se spíše obecně filosofickými problémy, ať už otázkou holocaustu, nebo vlivy freudovské a jungovské psychoanalýzy. Rubrika *Le poete épinglé*, což můžeme snad přeložit jako *Přišpendlený básník*, je zřejmě jakousi nástěnkou představující vždy názory na dílo jednoho básníka. Tím probíraným je zde Yves Martin. Následuje vlastní Stálá antologie (*Anthologie permanente*) soudobých francouzských básníků.

Část *Notes de lecture*, volně přeloženo Čtenářský deník, obsahuje recenze a charakteristiky nových publikací týkajících se poezie. V rubrice *D'une revue à l'autre* (Od jedné revue ke druhé) jsou nám představena snad všechna (určitě ta významná) periodika, která se ve Francii současnou poesíí či obecně literaturou zabývají. *Les Cahiers de Sens* je jistě kvalitní a zajímavou reprezentací současné francouzské poesie, rozhodně ji však nepokrývá (a ani se o to nesnaží) v celé její mnohorstevnosti. Pohled Jean-Luca Maxence je totiž značně poznamenán orientací na katolickou a mystickou poesii.

Josef Čančík

Pavel Petr vydal novou sbírku

V pořadí už osmou básnickou sbírku vydal zlínský básník Pavel Petr (nar. 1969). Vysla pod názvem *Srděčko skončí* v edici MaPa (Martina a Pavly Stöhrových) v Brně v r. 2000. Jde v podstatě o bibliofilský svazek, který si nečiní nárok na honosnou reklamu. Můžeme jej postavit vedle předchozích Petrových skladeb jako jejich lyrický doprovod, ozvěnu či dozvuk. Ovšem relativně, neboť básník už má v zásobě jistě další soubor k vydání. Za svítání Morava a Anděli víno byly knihy, které mnohé překvapily svým folklórním zabarvením, zasazením do krajiny, která se nachází kolem básníkova domova. Nejinak je tomu i v Srděčku skončí. Nalezneme zde i hořkost, bolest a citová kolísání, ale vždy zůstává naděje. Pavel Petr je básník křesťanské inspirace a v tomto směru je jeho místo v současné české poezii asi stěží zastupitelné.

pc

Nezdenice a 3. básnická pout'

Někteří „radní“ Psího vína rozhodli uspořádat letos ve dnech 31. srpna až 2. září, což vychází na pátek, sobotu a neděli,

opět VEŘEJNÉ ZASEDÁNÍ REDAKČNÍ RADY V NEZDENICích

spojené se čtením, diskusemi a prezentací PV.
Loni se setkání, kromě poeziemilovné veřejnosti,
dopravzeného výstavou soch a divadelním
představením, zúčastnili i zástupci redakcí Welesu,
Jihovýchodní pošty, Votobie a slovenských Dotykov.

P.S.

Do administrace časopisu můžete posílat nabídky
na doprovodné akce nejrůznějšího charakteru.

P.P.S.

Dohoda možná. Podrobněji v příštím Psím víne.

(Své příspěvky na diskusní téma „PASTI A SVĚTLÉ
OKAMŽIKY SOUČASNÉ POEZIE, VIDÍM-LI JAKÉ...“
formulujte pokud možno písemně.)

• Č T Ě T E •

Kromě prvního: zkratu mezi básní a čtenářem, zajímá ty, kteří občas užívají *básnickou logiku*, jak k takovému zkratu dochází, čili jak je báseň *udělána*...

V textech ze sbírky *Labve z ubytovny* od Petra Motýla se mně zdá, že volný verš je zde posunut o kus dál, což je v bažině volnoveršové počin. A sice, že slovní materiál je tu stvrzován spodním proudem rytmu (jako by autorovi někde za hlavou jel magič s muzikou, která frázuje, „přiklepává stopu“) a v zapoští (výpůjčka od Hany Žaludové uvnitř listu) s disonancemi a asonancemi umístěnými zejména na konci rádků typu *kde co vypít / ... mít klid*, s opakováním motivů *máma byla bystrá nic jí neuslo nic se nedělo / stejně by se nic nedělo* a s jen tu a tam zvednutou fanglí metafory dostávají verše velice naléhavý tón, což je dobré, což je pro dobré básně asi nejdůležitější, básník Jiří Dynka by možná řekl, že taková poezie stává se Motýlokvětá...

- jk -

Vlasáč

ráno ještě mrzlo koukám v hospodě
chlap v kraťasech
uvědomil jsem si že je z ubytovny
podle vlasů do půlky zad hovorný moc nebyl
řekl bych že měl vůbec s mluvením dost potíže
se životem i s prací radši do sebe líl
co šlo a na co peníze stačily
vlasy do půlky zad spoutané olezlou čelenkou
a pohyb značně nerovnoměrný
jako smutkem rýbovanou tvář k bezpočasí
k bezlásce a k beznaději
při chůzi se překlápel dopředu oči vodnatěly
jak v něm dmuchavkou doutnal velký požár
přišroubovaný víkem od popelnice
přestal chodit do práce a špínou smrděl

VOLNÁ
VSTUPENKA

Jaromír Komín (26. 2. 1941), autor výtvarného doprovodu 16. PV, je absolventem uherskohradišťské SUPŠ, obor kamenosochařský (prof. Jan Habarta a Karel Hofman). Obrazy a sochy vystavoval v Žarošicích, Ostravě, Zlíně, Trenčíně, Uherském Brodě aj. Své aktivity uplatnil i ve scénických návrzích pro různé ochotnické soubory a zlínské Divadlo pravujících. Poslední dobou graficky upravuje Psí víno.

Jeho výtvarný projev osculuje mezi realismem a fantaskním viděním světa. Jak sám tvrdí, jde o jakýsi druh „soukromého baroka“. Komín jako symbol zmaru, rozkvetlého kohoutu: co víc si lze od života přát? ...

16. Psí víno vyšlo za finančního přispění
Ministerstva kultury ČR,
Nadace Dagmar a Václava Havlových VIZE 97
a Kulturního fondu města Zlína.

Uzávěrka příštího (17.) čísla je 31. května 2001.

Pod registračním číslem MK ČR 7981
PSÍ VÍNO, časopis pro současnou poezii,
vydává a rediguje Jaroslav Kovanda s redakčním kruhem:
Miroslav Brück, Petr Čermáček, Vratislav Färber, Ivo Harák,
Marián Hatala, Milan Hrabal, Libor Martinek, Jan Novák,
Milan Libiger, Jan Krčma, Viki Shock a Michal Šanda.

Adresa: Jaroslav Kovanda, s.r.o.
Lesní čtvrt 3728
760 01 Zlín
tel.: 067/721 2338
e-mail: psi.vino@volny.cz

Sazba a zlom: RENO Zlín.
Tiskne Knihovna F. Bartoše, Zlín.
Logo F. Petrák, grafická úprava Jaromír Komín.
Výšlo 13. dubna 2001.

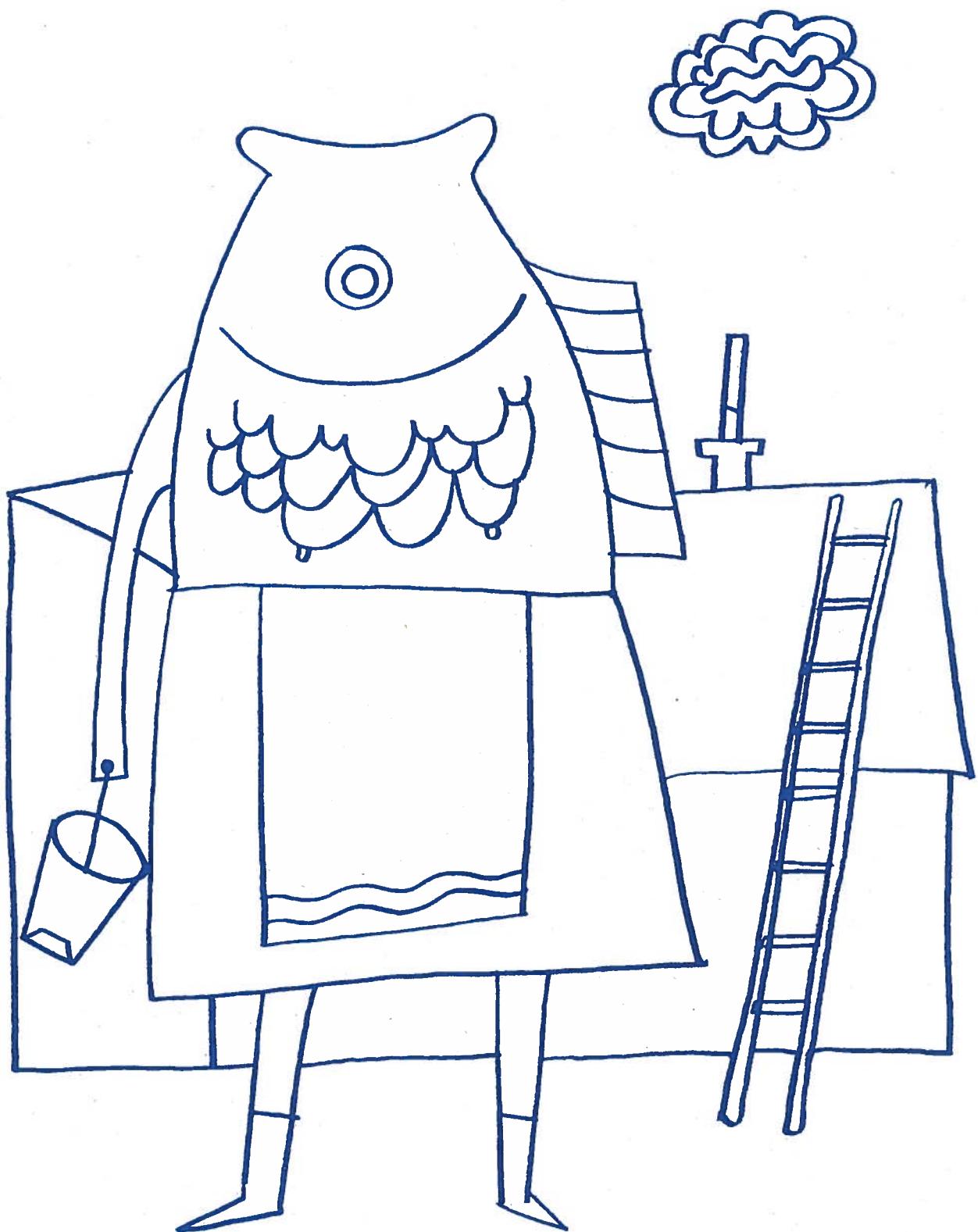
Cena 25,- Kč

Nadace Tomáše Bati + Psí víno, časopis pro současnou poezii

srdečně zvou na „Večer se Psím vínem“

středa 16. května 2001 v 18 hodin

Vila Tomáše Bati, Gaburova 292, Zlín

noc